

## סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף י"ד:

"חייאת דקיטרי סברת וקבלת".

בגמרא השבוע מובאת ההלכה הבאה: מכר אדם לחברו שדה ללא אחריות, כלומר שאם מישוהו יטען לבעלות עליה, לא יוכל הקונה לדרוש החזר מהמוכר. ואם עוד לפני התשלום טוען מישוהו לבעלות על השדה? הלכה היא שמרגע שהקונה עשה קנין בשדה, למרות שעדיין לא שילם, אינו יכול לחזור בו מהמכירה. הוא קנה "שק מלא קשרים" כלומר שק שלא ידוע מה יש בו, ולפעמים אין בו אלא חבל ובו קשרים, כלומר "חתול בשק".

חכם אינו קונה "חתול בשק"! ואם בממון כך, על אחת כמה וכמה ברוחניות: כך בכשרות, לא נקנה "חתול בשק", לא נסמוך על חזונו של המוכר, או של הסבא של המוכר... נדרוש לראות תעודה!

כשנכנס רפי לחנות הפלאפל וביקש לראות את תעודת הכשרות, הצביע הלה על הקיר שמאחוריו, הקיר היה מכוסה בתמונות של צדיקים, והמוכר הצביע על תמונותיהם של הצדיק ה'באבא סאלי' ושל הרב קנייבסקי. "תראה את הצדיקים... מה אתה צריך יותר מזה?!", "אם הרב קנייבסקי והבאבא סאלי היו המוכרים ותמונתך היתה תלויה על הקיר", הפטיר רפי, "הייתי אוכל ללא חשש, כשהו להיפך אני מעדיף כמוכן תעודת כשרות..."

## איך זה קשור אלינו?

בראייתם איננו מתפשרים, אנו מבררים עד תום, גם בבראות, כך, וכמוכן גם בכשרות, לא מסתמכים על שמעות וכדומה, דורשים את הטוב ביותר

## יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף י"ב:

"הני ריעי"

השבוע בגמרא: נמצא שטר חוב, למי יש להחזירו? ללווה או למלווה? הגמרא פושטת שאי אפשר להחזירו למלווה, שמא השטר נפל מהלווה שכבר פרעו. ומה אם הלווה מודה שהשטר של המלווה? גם במקרה זה אין להחזירו למלווה. מדוע? משום שהסיפור נראה מפוקפק: ייתכן שלא שימש אלא כקנוניה בין הלווה למלווה, כדי שיוכלו לגבות באמצעותו שדה מיד מי שקנה אותה ביושר מהלווה

חשש זה נובע מעצם העובדה שהשטר אבד. שטר אמיתי אינו נאבד. המלווה שחושש להפסדו שומר עליו כבבת עינו

ומכאן: דבר שאדם מאבד או שוכח, יש לחשוש שמא הוא אינו חשוב מספיק עבורו..

"איחרת לכנס" - הוכיח יואב את יאיר, "פספסת הרצאה חשובה בנושא השקעות, איך תרצה להתקדם אם אתה מאחר לדברים שכאלו"; "אכן" - הצטדק יאיר, "התפללתי מנחה, ונשארת לשיעור תורה, שכחתי מהכנס"; "אוי" נזכר יאיר "ואני שכחתי להתפלל מנחה... לא נורא, אתפלל פעמיים ערבית..."

מסתבר שכל אחד שוכח את מה שפחות חשוב לו.

## איך זה קשור אלינו?

זהו המבחן שיגלה לנו מה עומד בראש מעייננו, ומה פחות, לכן איננו מאחרים לשיעור, איננו מפספסים מניין, לא מדלגים על לימוד עם הילד, למה שחשוב יש זמן..

## ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף ט"ז:

"ומשום ועשית הישר והטוב... אמור רבנן תהדר"

לזה אדם מעות ואין לו לשלם, המלווה גובה את שדהו. בגמרא השבוע מבואר שאם יבוא הלווה להשיב את המעות, צריך המלווה להחזיר לו את השדה. הנהגה זו אינה דין, אלא מידת ההגינות, לא מנצלים מצוקה של אדם כדי לקחת ממנו את השדה

ולמדנו מכך שלא כל מה שמותר הוא אכן ראוי. לפעמים אתה צודק מצד הדין, אך אם ההגינות אומרת שלא לנהוג כך, אל תנהג כך

ר' אהרן הגביר, איש החסד, מחסידי הרבי ר' מרדכי מטשרנוביל, הלך לעולמו. כמה שנים לאחר מכן, באחד מימי החנוכה, הדליק הרבי בחנוכייה שקיבל פעם מר' אהרן, וסיפר: כשהסתלק הגביר היה מזומן מיד לגן עדן, אלא שאז באו כנגדו המקטרגים והזכירו את מאיר העני שעמד להשיא את בתו, וכשחילה את פני הגביר, נזכר הגביר בחנוכייה עתיקה ומיוחסת שהייתה בידי העני, וזה מכבר תאב לצרפה לנכסיו. הוא ניצל את ההזדמנות והציע: "אשלם את דמי החתונה כולה אם תמכור לי את החנוכייה". במצוקתו כי רבה נאות מאיר להצעה, נגד רצונו. עתה עמדה עובדה זו לחובתו של הגביר, "דינו נפסק" סיפר הרבי "שמלאך עיוור יוליכו למקומו בגן עדן. במשך שנים שוטטו השניים ללא מוצא, והלילה, כשהדלקתי בחנוכייה זו, אורו עיני המלאך, ור' אהרן בא למנוחתו"

## איך זה קשור אלינו?

אם השני זקוק לטובתנו, נעזור לו בשמחה, לא נתפתה לנצל בעקבות כך.